

УВЛЕЧЕНИЕТО

Copyright © 2021. THE CRUSH by Penelope Ward

The moral rights of the author have been asserted

© Марина Стефанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4769-4

Увлечението

ПЕНЕЛЪПИ УОРД

Превод от английски:
Марина Стефанова

На Брандън
Благодаря, че помогна да нахвърляме идеи, сине.
(П.П. Имаш нужда от подстрижка.)

Пролог

Само за миг целият ни живот може да се преобърне дори при най-обикновените обстоятелства.

Беше един от онези натоварени дни на работа, времето сякаш летеше по-бързо от обичайното. Японският ресторант, в който бях сервитьорка, се пръскаше по шевовете – и масите с вграден грил плот, и обикновените маси за вечеря бяха пълни. Препусках между двете секции.

– Ще се наложи да поемеш и шеста маса – осведоми ме управителката.

– Разбира се, няма проблем – отвърнах, докато поемах купата със сукияки от плота.

Сервирах в „Маяка“, за да връзвам двата края и да си помагам за семестриалните такси. На двайсет и четири бях позакъсняла първокурсничка след няколко тежки години, но най-сетне успях да подам глава над повърхността.

Днес бях избрала по-ранна смяна. Това се оказа ужасна идея, защото обслужването на шеста маса щеше съвсем да промени хода на деня ми, а вероятно и на целия ми живот.

– Да ви предложи ли... – Изгубих ума и дума.

Сърцето ми като че спря, докато се вирах в познатото лице, което не бях виждала от цяла вечност. Лице, което не бях предполагала, че ще видя някога отново.

Той се ококори.

Телефтерът ми за поръчки се търкулна на пода.

Джейс.

Боже мой.

Срещу него седеше жена.

Коя е тя?

Не можех да си поема въздух.

Струваше ми се, че има само един изход от ситуацията – да побягна. И хукнах.

– Извинете ме.

Поклатих глава, врътнах се и си запроправях път към другата част на ресторанта, покрай лумналите над гриловете пламъци.

Втурнах се през летящите врати на кухнята.

– Мей, случи се нещо извънредно. Трябва да се прибера. Съжалявам, че ви оставям в такъв натоварен час, но наистина ми се налага да тръгна.

– Наред ли е всичко? – попита тя.

Думите ми буквално препускаха:

– Надявам се. Не мога да ти обяснявам сега. Трябва да бягам. Извинявай!

Изстрелях се от кухнята. Слънцето ме заслепи в момента, в който отворих входната врата на ресторанта и се забързах през паркинга към тротоара на главната улица. Като страхливка ли постъпвах? Със сигурност. Рискувах ли да загубя работата си? Доста вероятно. По никакъв начин обаче не бях готова да се изправа пред него. Не бях виждала Джейс от три години. Тогава той разби сърцето ми на миниатюрни парченца. А до онзи момент то беше принадлежало единствено на него още откакто бях дете.

Какво изобщо правеше обратно във Флорида? Мислех, че е заминал завинаги. От изражението му ставаше ясно, че не е очаквал да ме види в „Маяка“. Коя ли беше жената с него? Изобщо честно ли беше, че изглежда още по-хубав, отколкото го помнех?

Кречех с натежало сърце. Разбира се, че тъкмо този ден ще реша да се разходя до работа, за да се раздвижа. Колата щеше да ми е от полза в опита да избягам от миналото.

Тъкмо понечих да пресека натоварения булевард, когато една ръка ме сграбчи за рамото.

– Леле, Фара. Спри се малко.

Потрепнах, сърцето ми почти изхвъркна от гърдите.

Обърнах се, стоманеносините му очи ме пронизаха. Как изобщо си въобразявах, че мога да се измъкна?

Джейс насили една печална усмивка.

– Като нищо бих си помислил, че се опитваш да избягаш от мен.

Дишахме учестено. Ухилих се нервно, не знаех дали да се смея, или да плача.

Каква ирония струеше от коментара му!

Нямаше го три години и имаше наглостта да твърди, че аз бягам от него? Той избяга от мен.

Първа глава

Фара

Три години и половина по-рано

Еха! Къде си тръгнала в този вид?
Дълбокият глас на Джейс ме накара да се закова на място.

Бинго.

Беше ме забелязал. Тръпка се плъзна по целия ми гръбнак.

– Към „Игуаната“.

– На бар. Интересно. Мислех си, че е прието на обществени места да се ходи с дрехи.

Джейс се ухили и разтвори пакетче с шамфъстък. Глътна ядката и хвърли черупката.

Наведох поглед към късата блузка, която откриваше корема ми. Бях я облякла специално за да покажа халката на пъпа, с която тъкмо се бях сдобила. Късите ми дънкови панталонки едва покриваха дупето.

Направих се на подразнена и отвърнах:

– Доколкото знам, не ти влиза в работата как съм облечена, Джейс.

– Напротив. Влиза ми в работата, когато се наложи да натупам някой пиян нещастник, защото си е позволил да ти пусне ръка.

Джейс се държеше покровителствено. Това хем ми харесваше, хем не. Щях да съм по-доволна, ако не гледа-

ше на мен като на сестричка. Отношението му към мен беше невинно. А аз исках точно обратното. Ни най-малко не гледах на него като на брат. И това, мислех си, е моята малка тайна.

– Ще се оправя – свих рамене и отворих хладилника, за да извадя кана с вода. Налях си. Все още ме лазеха тръпки, защото усещах погледа му върху себе си, макар и в него да се четеше единствено загриженост.

– Не мога да ти кажа какво да правиш, но като мъж, когато видя момиче, облечено така, го приемам определено като послание. Сещаш ли се какво имам предвид?

Джейс си нямаше идея. Ама хич. Изобщо не загреваше, че той е единственият мъж, чието внимание се опитвах да привлека напоследък. Когато се обличах провокативно, то бе само заради него.

Откакто се бе нанесъл два месеца по-рано, основното ми занимание беше да му пращам сигнали. За разлика от шамфъстъците, които чоплеше, той самият се оказа костелив и неподатлив. Естествено, бях улавяла погледа му върху себе си неведнъж, но никога не знаех какво си мисли. А и честно казано – не знам какво ли си въобразявах, че мога да постигна. Джейс не би ме докоснал, дори да съм последната жена на света, не само защото живееше с нас, а защото бях сестра на най-добрия му приятел. Затова и гледаше на мен като на сестра – факт, който мразех от дъното на душата си. Въпреки че през годините сме били сплотени като семейство, никога не го бях възприемала като брат. Твърде силно ме привличаше. Падах си по него, откакто го видях за първи път, когато бях на около шест.

– Доколкото знам, момичетата, с които се мотаеш, не се обличат много по-консервативно.

Той прокара език по устните си, за да оближе останалата по тях сол.

– Е, това е различно.

Повдигнах вежда.

– Как?

Челюстта му се стегна. Не беше подготвен с отговор.

Именно.

Позволих си да отговоря вместо него:

– Знам защо си мислиш, че е различно. Защото забравяш, че вече съм на двайсет и една. Някои от мацките, с които излизаш, са на моите години, но аз не ти изглеждам достатъчно зряла, защото, когато замина за колеж, бях на дванайсет. И не можеш да промениш представата си за мен. – Въздъгнах. – Но вече не съм на дванайсет. Размени цифрите.

В този момент влезе брат ми Нейтан.

– Не ми пука на колко си години. Облякла си се като курва.

Направих гримаса на отегчение.

Джейс го погледна изпод вежди.

– Не ѝ говори така.

– Трябва да чуе истината.

– Може да не използваш точно тези думи, задник такъв.

Изхихиках.

– Джейс ми каза същото, само дето беше много помил. – Изгълтах водата от чашата и я оставих на плота. – Както и да е. В „Игуаната“ е горещо като в ада. Климатичната им инсталация е кофти. Всички се обличат така.

Изгледаха ме едновременно. На лицата им се четеше недоверие.

Джейс и Нейтан са приятели от детинство. Шест години по-големи са от мен. Тайно се прехласвам по Джейс

още преди пубертета. В онези времена той се отбиваше къщи след тренировка, целият потен, а моите хормони пощуряваха. Ако случайно ме заговореше, коленете ми омекваха. Ако човек се разрови в дневника ми от онези времена, ще открие по нещо за Джейс на всяка втора страница. Да го желая и да знам, че не мога да го имам, си беше истинско изтезание. Особено през последните две години, преди Джейс да замине за колеж, бях безнадеждно болна от любов.

А после? Той замина. Дванайсетгодишното ми сърце беше разбито, когато отпътува за Северна Каролина. Първите години се прибираше само за лятната ваканция.

Нямаше го общо девет години и тъкмо се беше върнал във Флорида. Не съм си и представяла, че ще заживее с нас. На двацет и седем Джейс все още бе младежът, по когото се бях прехласвала, само че по-зрял и по-готин. Беше възмъжал. А и аз вече не бях дете. Така че може да си представите какво ми се въртеше из главата напоследък.

Нейтан ме изтръгна от унеса:

– Щом от инат не искаш да обуеш нещо по-прилично, поне си вземи лютивия спрей.

– Винаги го нося.

Брат ми понякога беше доста хаплив, но не можех да го виня, че се държи покровителствено. Бях пълнолетна, но старите навици умират трудно. Нейтан пое грижите за мен, след като родителите ни загинаха по време на обир седем години по-рано. Бях на четиринайсет, а той на двацет, когато ги загубихме. Джейс се беше прибрал за лятната ваканция и работеше във фирмата за озеленяване на татко. За нещастие, той беше с родителите ми, когато починаха. Все още ми е трудно да го осмисля. До ден днешен Джейс не може да говори за случилото се. Знаем, че се чувства виновен за това, че е оцелял. По него

също стреляха, но извади късмет. И все пак травмата от видяното е изключително дълбока – раните не са по тялото, а в душата му. Така и не сме говорили за случилото се. Болезненото минало ни следва по петите като привидение, което се правим, че не усещаме.

От полицейския доклад научих, че баща ми и Джейс са се прибирали от обект. Спрели са да вземат мама от денонощния магазин, където работеше. Татко имал усещането, че ги следят. Мъжът, който карал след тях, се опитал да ги изтика от пътя, преди да извади оръжие. Баща ми носел доста пари в брой, тъй като обикновено клиентите му плащаха така. Следователите смятаха, че извършителят някак си е знаел за парите и затова е следвал пикапа на баща ми. Явно някой от работниците на татко му е подшушнал.

Според доклада жертвите Роналд и Елизабет Спейд доброволно са дали парите, но мъжът, който, изглежда, е бил надрусан, все пак ги застрелял. Един куршум одраскал и Джейс, но той не пострадал. Впоследствие по описанието полицията откри убиеца да се укрива в апартамента си. Застреляха го, след като обсадиха жилището. Така приключи всичко. Животът ни се промени коренно, а невинното ми идилично детство остана само в спомените.

След онова лято Джейс спря да се връща в родния град. Разбирах го.

Въпреки че от смъртта на нашите минаха вече седем години, все още не съм преживяла загубата. Понякога се будя сутрин и очаквам отново да ги видя. Изобщо нямаше да се справя без Нейтан. Той направи всичко по силите си да запълни празнината, оставена от мама и татко. Колкото и да бяхме нещастни в началото, той се стремеше да поддържа ежедневието. Например продължихме традицията със семейната киновечер, макар и само два-

мата. До ден днешен избираме някоя вечер от месеца и гледаме заедно филм.

С Нейтан все още живеехме в квартала, в който израснахме в Палм Крийк, Флорида. След смъртта на мама и татко ни беше твърде тежко да останем в семейния дом, така че Нейтан използва парите от наследството като първа вноска за друга къща, на няколко преки от предишната. За беда тъкмо бе загубил работата си като продавач на коли и не смогваше със сметките. Точно тогава Джейс се завърна, за да помага временно в семейния бизнес на баща си. Нейтан предложи на Джейс да наеме свободната спалня и така да ни помогне с вноската по ипотеката. Тъй като самият Джейс беше в положение на безтегловност – все още не беше сигурен дали да си купи имот и дали изобщо ще остане във Флорида за постоянно. Да се нанесе при нас предлагаше чудесно временно решение, което беше от полза на всички. Ето така станахме трио.

Обърнах се към брат си:

- Ще ме хвърлиш ли до бара?
- Какво не ѝ е наред на колата ти този път?
- Май е алтернаторът. Пак е на поправка.
- Голяма трошка!

Старата ръждивочервена „Тойота Корола“, която карах, непрекъснато ми създаваше главоболия. За щастие, кварталният механик, който по ирония на съдбата се казваше Ръсти, не вземаше много за услугите си. Нейтан беше убеден, че Ръсти има скрити помисли спрямо мен, но аз с радост приемах отстъпката от цената, без да размишлявам над мотивите му.

– Събирам пари за друга – уверих го аз. – Дотогава трябва да се справя някак. Дори да се опитам да я продам, едва ли някой ще се навие да купи тая бракма.

– Другия път не я карай при Ръсти – включи се Джейс. – Ще пробвам аз да я оправя.

Образът на Джейс, потен и гол до кръста под колата ми, хич не беше неприятен.

– Благодаря. Не съм се сещала да те питам. Много мило.

– Кога трябва да си в бара? – попита Нейтан.

– Трябва да изляза сега. Келиан ще ме хвърли на връщане.

Той погледна часовника.

– Сега не мога. Ще идва един тип да гледа косачката, преди да я купи. Ще те закарам после.

Намръщих се.

– Ще изпусна началото, ако не тръгна сега.

– Голяма работа – измърмори Нейтан. – Просто пиендета, които дрънкат глупости.

– Не са глупости. Историите им всъщност са много увлекателни!

Веднъж седмично в „Игуаната“ се провеждаше вечер под надслов „Излей си душата“ и напоследък бях напразно пристрастена. Клиенти, особено по-подпийналите, се изтъпанваха на сцената, за да развеят мръсното си бельо пред пълната с непознати зала. Можеше да е нещо безобидно, което им тежи на съвестта, или пък най-съкровената и мрачна тайна. Никога не знаех какво да очаквам. Някои от признанията бяха тъжни. Знаех какво е мъка заради дълго таената болка от загубата на нашите. В други случаи тайната се оказваше секси. Някои хора просто нямаха филтър. Съдържанието определено не бе подходящо за лица под осемнайсет години. И макар да слушах с удоволствие, все още не бях събрала смелост да се кача на сцената. Сигурно някой ден щях.

– Мога аз да я закарам – прекъсна ни Джейс.

Наум заподскачах от радост.

– Благодаря, пич. Много мило – отвърна брат ми.

Джейс се изправи и метна черупките от шамфъстък, които беше натрупал на купчинка върху една салфетка, в кошчето. Грабна ключовете си от плота и ги подхвърли във въздуха.

– Да вървим.

Усетих прилив на адреналин по цялото тяло, докато следвах Джейс към лъскавия му черен пикап, паркиран на алеята. Беше почти осем вечерта и присъщата за Флорида горещина беше започнала да отпуска. Топъл бриз пълзеше между палмовите листа пред къщата. Живеехме на тиха уличка, къщите имаха сходни фасади. Нашият дом беше само на един етаж, но на площ бе по-голям от околните. Имахме три спални и голям закрит басейн отзад. Асоциацията на собствениците в квартала беше въвела строги правила и всички поддържахме имотите си в добро състояние. В противен случай щяха да ни глобят. Членове на асоциацията минаваха на проверка от време на време и пращаха гаднярски предупреждения, ако забележеха и най-малката нередност, например олющена боя. За щастие, Нейтан можеше да ремонтира почти всичко.

Черната кожена седалка стопли кожата ми. Пикапът беше огромен, твърде голям за нашия гараж, в който Нейтан държеше своя хюндай. На Джейс му се налагаше да паркира отвън в жегата.

Запали колата, но не тръгна веднага. Вместо това се вторачи в корема ми. За миг си помислих, че ме заглежда.

– Сложи си колана.

Ама че глупачка бях!

– О! – Хванах колана и го преметнах. – Извинявай!

Потрепнах, когато сложи ръка на облегалката ми и се обърна да изкара колата на пътя.

Да не си помисли, че ще те докосне, Фара?

Изкисках се.

– На какво се смееш? – попита той. Вече се движехме по шосето.

Размърдах си мозъка и измислих следното:

– Нали знаеш какво казват за мъжете, които карат големи пикапи?

Той извъртя очи.

– Че автомобилите им са пропорционални на размера на мъжкото им достойнство ли? Да, всеки ден го чувам.

– Абе аз друго съм чувала. Но както кажеш! – намигнах му.

– Умница! – засмя се той.

Въздухът се изпълни с аромата на одеколона му, примесен с едва доловимо ухание на пури. Никога не беше пушил пред мен, но знаех, че понякога, докато шофира, си позволява по някоя пура. Обожавах уханието на колата му, защото това беше всъщност неговата миризма, изпълваща тясното пространство. Истински рай.

Ако звуча отчаяно прехласната по този мъж, ами така си е. Все пак не забравяйте, че беше първото ми увлечение. Увлечението с главно У. Единственото увлечение. Бях стигнала дотук след дълги години несподелен копнеж. Също така не забравяйте и че в момента бе десет пъти по-обаятелен, понеже се бе превърнал в истински мъж. Не помагаше и фактът, че вече бях достатъчно голяма да се отдам на фантазиите си. Не исках да го искам. Просто така се случваше. Напразно точех лиги по него. Но физическото привличане не е концерт по желание.

Няколко минути пътувахме в тишина, докато не я наруших:

– Благодаря ти, че се съгласи да ме закараш. Задължена съм ти.